

«És que m'he cremat la dreta», i així ell ho sap, que és un paio dels que claven mà. Va, asserena't. Té, porta el pa a la setze. I retira el segon de la quinze, que ja fa estona que s'esperen.

Armanyac? Dues copes? Una? I la senyora? Molt bé: un JB amb un sol glaçó. I cafè, prendran cafè? Com vol el descafeïnat, de sobre o de màquina? De sobre i amb llet. De seguida, senyora. De seguida li porto un cendrer. Més pa? Ai, perdoni, em pensava que els l'havia portat feia estona! No sap el greu que em sap. Ara mateix. Moltes gràcies. Li ho diré a la cuinera. Sí, senyor, el bacallà d'aquí és únic.

Lluïsa? Ostres, encara plores? Envia'l a pastar fang d'una puta vegada, hòstia, nena, i que bleada que ets! Però no t'ho havia dit, que el de la tres fica mà, tia? Però si t'ho he dit. Doncs mira, si t'ha pessigat el cul, també me l'ha pessigat a mi. I què? Mira, veus la parella de la set? Oi que és maca, la tia? Té aquelles cares que a mi m'agraden: sense maquillatge; ni rissets, però el cutis fresc. I en canvi mira'l a ell: pot ser més garneu i més pixa-fred un tio? Oi que el vestit d'ella és massa? Sí, sí, Carme, la sèpia és meva. Posa'm tres carajillos més. Cony, corre, que he de desaparar la dos! Apa, quatre tios en aquestes hores, i el senyor Remigi fet un quatre, de la reverència! Home, Lluïsa, porta tu els carajillos, que he d'anar per la dos!

La carta de vins? Millor que parlin amb el senyor Remigi, que els sabrà aconsellar millor que jo. Que què

els recomanem? La sèpia, això segur. I el bacallà a la catalana, que ha sortit avui... Ara, la cuixa de cabrit al forn és l'especialitat. Sí, senyor, de seguida. Aigua amb gas o sense gas?

Hòstia, Lluïsa, no saps quina me n'ha passat! Saps la rossa de la set? Sí, aquella tan maca. Doncs vaig i els recito les postres, ben bé al mig de la taula. No, no, jo sempre m'aparto una mica dels tios quan van només tios, perquè quan van amb parella com el tarat de la dos no fiquen mà. I estic per les maduixes i va i sento que em toquen. No un pessic: una carícia, tu. I saps què? Era la tia! Sí, sí, la rossa aquella tan maca. Tota la cuixa, m'ha tocat. Què vols que ho hagin vist, si jo estava contra la paret? I saps què et dic? Que m'ha agradat! Sí, senyora, m'ha agradat! I a mi què, que no sigui natural. Mira tu: prenyada i suplicant i feta una magdalena. A més, m'han dit que les ties no encomanen a les ties. I de peles, segur que està folrada! I és maquíssima, no? Què vols que ho hagi provat, hòstia, Lluïsa! Però t'asseguro que no ha estat un pessic, sinó una carícia dolça. Si t'ho mires bé, aquesta segur que és molt més persona que l'Eduard. I no diguem que el teu Jaume, que són tan i tan porcs que ens fan ser truges, a nosaltres. Mi-te-la: tota una senyora. I es veu que li agrado, oi que sí? Per què no serveixes tu, la set, a veure si a tu també et fa la carícia? Ens la podem partir, si vols. I, sobretot, no ploris, bleada més que bleada, hòstia, Lluïsa, mira com ets!